A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2015. október 7.*

„Közösségi védjegy — A ΧΑΛΛΟΥΜΙ és a HALLOUMI közösségi szóvédjegy bejelentése — Feltétlen kizáró ok — Megkülönböztető képesség hiánya — Leíró jelleg — A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja”

A T-292/14. és T-293/14. sz. egyesített ügyekben,

a **Ciprusi Köztársaság** (képviselik: S. Malynicz barrister és V. Marsland solicitor)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: P. Geroulakos, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának a külön-külön a ΧΑΛΛΟΥΜΙ szómegjelölés és a HALLOUMI szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása tárgyában 2014. február 19-én hozott két határozata (R 1849/2013-4. és R 1503/2013-4. sz. ügy) ellen benyújtott két keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: M. Prek elnök (előadó), I. Labucka és V. Kreuschitz bírák,

hivatalvezető: I. Dragan tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2014. április 28-án benyújtott keresetlevelekre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2014. szeptember 16-án benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a 2014. augusztus 28-án hozott végzésre, amely az írásbeli szakasz és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette a T-292/14. sz. és a T-293/14. sz. ügyet,

tekintettel a 2015. május 20-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2013. február 13-án és 15-én a felperes Ciprusi Köztársaság a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.) alapján közösségi védjegy-bejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegyek a HALLOUMI és a ΧΑΛΛΟΥΜΙ szómegjelölések voltak.

3 A bejelentéssel érintett áruk a védjegyekkel ellátható áruk és szolgáltatások osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 29. osztályba tartoznak, és az alábbi leírásnak felelnek meg: „Sajtok; tej és tejtermékek”.

4 2013. március 1-jén és 14-én az OHIM elbírálója tájékoztatta a felperest arról, hogy megállapítása szerint a szóban forgó megjelölések a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjában és 7. cikkének (2) bekezdésében szereplő feltétlen kizáró okok fennállása miatt nem lajstromozhatók.

5 2013. április 26-i és május 14-i levelében a felperes előadta az elbíráló által elfogadott állásponttal szembeni érveit.

6 2013. június 21-i és július 24-i határozatával az elbíráló a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja és 7. cikkének (2) bekezdése alapján elutasította a közösségi védjegy-bejelentési kérelmeket.

7 2013. augusztus 2-án és szeptember 20-án a felperes a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján két fellebbezést nyújtott be az elbíráló határozataival szemben.

8 Az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa 2009. február 19-i két határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozatok) elutasította e fellebbezéseket. Megállapította egyrészről, hogy a bejelentett védjegyek a szóban forgó áruk vonatkozásában a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegűek, másrészről pedig, hogy ugyanazon rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel.

9 Elsőként hangsúlyozta, hogy a nagybetűkkel írt „HALLOUMI” és „ΧΑΛΛΟΥΜΙ” kifejezések egy ciprusi sajtkülönlegességet jelölnek, és ezért – legalábbis a ciprusi vásárlóközönség szempontjából – a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő sajt, tej és tejtermékek fajtáját és földrajzi származását írják le. Ily módon megállapította, hogy az angol nyelvű vásárlóközönség észlelése, amely szerint az online *Oxford English Dictionary* lajstromozott védjegyként (valamely jogosultat megillető megnevezésként) határozta meg a (latin betűkkel írt) „halloumi” kifejezést, irreleváns. A nagybetűkkel írt „ΧΑΛΛΟΥΜΙ” kifejezést illetően megállapította, hogy az angol átlagfogyasztó nem képes a görög ábécé elolvasására. Másodszor a fellebbezési tanács emlékeztetett arra, hogy mivel a 207/2009 rendelet nem rendelkezik a tanúsító védjegyek lajstromozásáról, e védjegyeket egyéni védjegyekként kell bejelenteni, és azok csak akkor lajstromozhatók, ha a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében szereplő egyik feltétlen kizáró okra sem lehet hivatkozni. E tekintetben hangsúlyozta, hogy a lajstromozási kérelmeknek az elbíráló általi elutasítása a nagybetűkkel írt „HALLOUMI” és „ΧΑΛΛΟΥΜΙ” kifejezések leíró jellegű jelentésén alapult, nem pedig azon a körülményen, hogy a felperes e szavakhoz kapcsolódó tanúsító mechanizmusokat vezetett be. Harmadszor megállapította, hogy azon körülménynek, miszerint az INTEL INSIDE és a FAIRTRADE megjelölést egyéni közösségi védjegyként lajstromozták, és attól kezdve áruk és szolgáltatások jellemzőinek közlésére irányuló használati szerződés vonatkozott rájuk. a jelen ügyben egyáltalán nem bírhat jelentőséggel. Negyedszer úgy vélte, hogy a bejelentett védjegyek

– mivel a védjegy-bejelentési kérelmekben szereplő áruk tulajdonságait írják le – szükségképpen nem rendelkeznek a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességgel.

A felek kérelmei

10 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatokat;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

11 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

12 Keresete alátámasztásául a felperes egyetlen, a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) és c) pontjának megsértésére vonatkozó jogalapra hivatkozik. Először tehát ezen egyetlen jogalapot kell megvizsgálni annyiban, amennyiben a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontja megsértésére. vonatkozik.

13 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha kizárólag olyan megjelölésekből vagy jelölésekből áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak. Ezenkívül a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy az (1) bekezdését akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró okok csak az Európai Unió egy részében állnak fenn.

14 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt megjelölések és jelzések azok, amelyek szokásos használat esetén a célközönség szemszögéből nézve a lajstromoztatni kívánt védjegy árujegyzékében szereplő áru vagy szolgáltatás megjelölésére szolgálhatnak, vagy közvetlenül, vagy azok valamely alapvető jellemzőjére történő utalással (2001. szeptember 20-i Procter & Gamble kontra OHIM ítélet, C-383/99 P, EBHT, EU:C:2001:461, 39. pont; 2005. június 22-i Metso Paper Automation kontra OHIM [PAPERLAB] ítélet, T-19/04, EBHT, EU:T:2005:247, 24. pont).

15 Ebből következően ahhoz, hogy valamely megjelölés az említett rendelkezésben foglalt tilalom alá essen, az szükséges, hogy kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot mutasson a szóban forgó árukkal és szolgáltatásokkal oly módon, hogy az érintett közönség azonnal, bármiféle további gondolkodás nélkül észlelje a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások, vagy azok jellemzői valamelyikének leírását (PAPERLAB-ítélet, fenti 14. pont, EU:T:2005:247, 25. pont; 2011. november 30-i Hartmann kontra OHIM [Complete] ítélet, T-123/10, EU:T:2011:706, 21. pont).

16 Következésképpen valamely megjelölés leíró jellegének értékelése egyrészt csak az érintett árukhoz vagy szolgáltatásokhoz képest, másrészt pedig az érintett vásárlóközönség észlelése függvényében végezhető el (2006. március 16-i Telefon & Buch kontra OHIM – Herold Business Data [WEISSE SEITEN] ítélet, T-322/03, EBHT, EU:T:2006:87, 90. pont; 2015. január 15-i MEM kontra OHIM [MONACO] ítélet, T-197/13, EBHT, EU:T:2015:16, 50. pont).

17 Ezen elvekre tekintettel kell megvizsgálni a feleknek a fellebbezési tanács által a megtámadott határozatokban előadott értékelésével kapcsolatos érveit.

18 Először is, ahogyan a megtámadott határozatok 13. pontjában szerepel, a szóban forgó árukat a nagyközönségnek szánják, amit a felperes végeredményben nem vitat. A fellebbezési tanácsnak a felperes által alapvetően nem vitatott azon eljárását is jóvá kell hagyni, hogy a bejelentett védjegyek leíró jellegének általa végzett vizsgálata céljából a ciprusi vásárlóközönségre utal.

19 A fellebbezési tanács ugyanis a 207/2009 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének alkalmazása során jogosan értékelte a feltétlen kizáró okot kizárólag a ciprusi vásárlóközönség szempontjából. Ahogyan a T-292/14. sz. ügyben megtámadott határozat 11. pontjában hangsúlyozta, a nagybetűkkel írt „ΧΑΛΛΟΥΜΙ” szó a görög ábécé betűivel íródik, és lajstromozhatóságát a ciprusi vásárlóközönségre tekintettel lehet meghatározni, mely utóbbi esetében szokásos ábécéként a görög ábécé használatos. Hasonlóképpen, a nagybetűkkel írt „HALLOUMI” és „ΧΑΛΛΟΥΜΙ” kifejezéseket illetően a felperes elismeri, hogy azok egy ciprusi sajtkülönlegességet jelölnek. Ezen ok szintén elegendő annak igazolására, hogy a T-293/14. sz. ügyben a fellebbezési tanács a feltétlen kizáró ok értékelése érdekében csak a ciprusi vásárlóközönségre hivatkozott.

20 Másodszor a fellebbezési tanács megállapította, hogy a nagybetűkkel írt „HALLOUMI” és „ΧΑΛΛΟΥΜΙ” kifejezések egy ciprusi sajtkülönlegességet jelölnek, és ezért a ciprusi vásárlóközönség számára közvetlenül a védjegybejelentés árujegyzékében szereplő sajt, tej és tejtermékek fajtáját és földrajzi származását írják le (a megtámadott határozatok 14. pontja).

21 Ezt a megállapítást el kell fogadni. Azt ugyanis a felperes beadványaiban maga is megerősíti. Hangsúlyozza, hogy a nagybetűkkel írt „HALLOUMI” és „ΧΑΛΛΟΥΜΙ” kifejezések egy Ciprusból exportált különös sajtfajtát jelölnek, amelyet meghatározott módon állítanak elő, és amely különös ízzel, állaggal és főzési tulajdonságokkal rendelkezik.

22 Ugyanígy emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék már megállapította, hogy a nagybetűkkel írt „HALLOUMI” szó a speciális ciprusi sajtfajtára utal, és hogy e kifejezés az említett áru vonatkozásában leíró jellegű (lásd ebben az értelemben: 2012. június 13-i Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias kontra OHIM – Garmo [HELLIM] ítélet T-534/10, EBHT, EU:T:2012:292, 41. és 55. pont).

23 A tárgyaláson a felperes vitatta a fenti 22. pontban hivatkozott HELLIM-ítélet (EU:T:2012:292) ezen értelmezését annak állításával, hogy az utóbbi 41. pontjában a Törvényszék nem alakított ki álláspontot a HALLOUMI korábbi védjegy megkülönböztető képességéről, hanem pusztán egy megállapítást tett a törökké alakított görög szó vonatkozásában, és annak kimondására szorítkozott, hogy a „halloumi” kifejezés török fordítása „hellim”, és hogy a fogyasztók tudják, hogy e két kifejezés ugyanazon árura utal. A felperes arra is hivatkozott, hogy a fenti 22. pontban hivatkozott HELLIM-ítélet (EU:T:2012:292) 52. pontjában a Törvényszék elismerte, hogy a korábbi HALLOUMI védjegy megkülönböztető képességgel rendelkezik.

24 Ezen érveket tehát – mint hatástalanokat – el kell utasítani. A Törvényszék ugyanis megjegyzi, hogy a felperes nem kérdőjelezi meg azt a tényt, hogy a nagybetűkkel írt „HALLOUMI” kifejezés leíró jellegű a szóban forgó áru, azaz egy különleges ciprusi sajt vonatkozásában, ahogyan azt egyébiránt a fenti 22. pontban hivatkozott HELLIM-ítélet (EU:T:2012:292) 55. pontjában is kimondta.

25 Márpedig azon áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában, amelyekre a megjelölés védjegyként való lajstromozását kérelmezték, emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmében leíró jellegű megjelölés – az e cikk (3) bekezdése alkalmazásának sérelme nélkül – nem rendelkezik megkülönböztető képességgel ezen áruk vagy szolgáltatások tekintetében (lásd: 2011 március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet, C-51/10 P, EBHT,

EU:C:2011:139, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat, 2005. május 11-i Naipes Heraclio Fournier kontra OHIM – France Cartes [Kardot ábrázoló kártyalap] ítélet, T-160/02–T-162/02, EBHT, EU:T:2005:167, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 A felperes azonban nem hivatkozott a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdésére, és azt sem bizonyította, hogy a megjelölése a szóban forgó áruk tekintetében, a fent hivatkozott rendelkezés értelmében vett használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet.

27 Az a körülmény, hogy a fenti 22. pontban hivatkozott HELLIM-ítéletben (EU:T:2012:292) a Törvényszék, azt követően, hogy vitatták a HALLOUMI és a HELLIM védjegyek összetéveszthetőségét, elismerte, hogy a HALLOUMI korábbi együttes közösségi védjegy csekély megkülönböztető képességgel rendelkezik – amit egyébiránt az ítélkezési gyakorlat is előír a számára (lásd: 2012. május 24-i Formula One Licensing kontra OHIM ítélet, C-196/11 P, EBHT, EU:C:2012:314, 47. pont) –, nem kérdőjelezi meg az előző pontban szereplő megállapítást. Elsőként ugyanis a Törvényszék ezen ítéletben rámutat a HALLOUMI védjegy különös megkülönböztető képességének hiányára és annak leíró jellegére (HELLIM-ítélet, fenti 22. pont, EU:T:2012:292, 55. pont). Az a megállapítás tehát, hogy a HALLOUMI együttes közösségi szóvédjegy csekély megkülönböztető képességgel rendelkezik, nem elegendő az említett védjegy leíró jellegének kizárásához. Másodszor a szóban forgó ítéletben nem tűnik úgy, hogy a csekély megkülönböztető képességet használat révén szerezték meg, ahogyan azt a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése megköveteli.

28 A fentiekre tekintettel el kell ismerni, hogy a HALLOUMI megjelölés leíró jelentése, ahogyan azt a fellebbezési tanács megállapította, bizonyított, legalábbis a ciprusi vásárlóközönség vonatkozásában. Azonos okokból ugyanezen következtetés vonható le a ΧΑΛΛΟΥΜΙ megjelölés tekintetében.

29 Ebből következik, hogy a fellebbezési tanács nem követett el mérlegelési hibát annak megállapításával, hogy a bejelentett védjegyek nem lajstromozhatók, mivel jelentésük – legalábbis a ciprusi vásárlóközönség számára – leíró jellegű azon áruk tekintetében, amelyek vonatkozásában a lajstromozásukat kérték.

30 A felperes e megállapítások vitatása érdekében öt kifogást terjeszt elő.

Az első kifogásról, amely szerint a 207/2009 rendelet nem zárja ki a tanúsító védjegyeket

31 A felperes arra hivatkozik, hogy a 207/2009 rendelet lehetővé teszi olyan tanúsító védjegyek lajstromozását, amelyek megfelelnek a közösségi védjegyek kritériumainak. Kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács nem említette, hogy a 207/2009 rendelet nem tiltja, hogy az említett, a fenti rendelet általános rendelkezéseinek megfelelő tanúsító védjegyeket rendes közösségi védjegyekként lajstromozzák.

32 Az OHIM azt állítja, hogy a tanúsító védjegyek egyéni közösségi védjegyekként lajstromozhatók, ha teljesítik a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételeket.

33 Egyrészről meg kell említeni, hogy a megtámadott határozatok 16. pontjában a fellebbezési tanács hangsúlyozta, hogy valamely védjegy lajstromozása nem tagadható meg azon okból, hogy azt tanúsító védjegyként használták. Rámutat azonban, hogy mivel a 207/2009 rendelet nem rendelkezik tanúsító védjegyek lajstromozásáról, azokat egyéni védjegyekként kell bejelenteni, és csak akkor lajstromozhatók, ha az említett rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében szereplő egyik feltétlen kizáró okra sem lehet hivatkozni.

34 A fellebbezési tanács a fentiek révén kifejezetten hangsúlyozta, hogy a tanúsító védjegyek közösségi védjegyekként lajstromozhatók azzal a feltétellel, hogy nem állnak fenn a lajstromozásukat gátló, a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének értelmében vett feltétlen kizáró okok. A felperes azon érvét, amely szerint a fellebbezési tanács nem említette, hogy a 207/2009 rendelet nem tiltja a tanúsító védjegyek lajstromozását, mindenképpen el kell utasítani.

35 Másrészről az OHIM jogosan hangsúlyozza, hogy a 207/2009 rendelet nem rendelkezik a tanúsító védjegyek oltalmáról. Kizárólag az egyéni és az együttes közösségi védjegyek oltalmáról tartalmaz rendelkezéseket.

36 A jelen ügyben a felperes két egyéni védjegyet jelentett be lajstromozásra, és az ezen egyéni védjegyek lajstromozására irányuló kérelmeket a 207/2009 rendeletben szereplő, így az e rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében is említett kritériumokra tekintettel vizsgálták meg.

37 Ebből következik, hogy az első kifogást el kell utasítani.

A második, a bejelentett védjegyek megkülönböztető képességének értékelése során figyelembe vett téves szempontok alkalmazására alapított kifogásról

38 A felperes arra hivatkozik, hogy 1992 óta két nemzeti tanúsító védjegy, azaz a HALLOUMI és a ΧΑΛΛΟΥΜΙ védjegy jogosultja, és hogy legalábbis az említett évtől a ciprusi fogyasztók a szóban forgó megjelöléseket olyan tanúsító védjegyekként észlelik, amelyek biztosítják a termékleírásban szereplő, pontosan meghatározott normák összességének tiszteletben tartását.

39 Az OHIM erre azt a választ adja, hogy a bejelentett védjegyek lajstromozásának megtagadása az egyéni védjegyek leíró jellegén, nem pedig a tanúsító védjegyekhez kapcsolódó kritériumokon alapul, és megjegyzi, hogy a felperes maga is elismeri, hogy a bejelentett védjegyek az áruk fajtáját és származást írják le.

40 Először is meg kell állapítani, hogy a felperes elismeri, hogy a bejelentett védjegyeket a ciprusi fogyasztók és az egész Unió fogyasztói mindig is úgy észlelték, mint amelyek egy Ciprusból exportált különös sajtfajtát jelölnek, amelyet meghatározott módon állítanak elő, és amely különös ízzel, állaggal és főzési tulajdonságokkal rendelkezik.

41 A fellebbezési tanács tehát nem követett el értékelési hibát annak a megtámadott határozatok 14. pontjában való hangsúlyozásával, hogy a megjelölések – legalábbis a ciprusi közönség számára – közvetlenül a sajt fajtáját és földrajzi származását írják le.

42 Ezt követően, ahogyan azt az OHIM hangsúlyozza, a bejelentett védjegyek lajstromozásának megtagadása az egyéni védjegyek leíró jellegén, nem pedig a tanúsító védjegyekhez kapcsolódó kritériumokon alapul.

43 Ebből következik, hogy azon körülmény, miszerint a felperes 1992 óta azonos tanúsító védjegyek jogosultja, nem befolyásolja a szóban forgó megjelölések leíró jellegét.

44 Ezen összefüggésben meg kell vizsgálni a felperes azon érvét, amely szerint lényegében a tanúsító védjegyek 1992 óta való fennállása olyan irányba változtatta meg a ciprusi fogyasztóknak a szóban forgó megjelölésekkel kapcsolatos észlelését, amely messze meghaladja az érintett árukra vonatkozó pusztán leíró jelleget. E fogyasztók a megjelöléseket a továbbiakban úgy észlelik, mint amelyek a termékleírásban szereplő, pontosan meghatározott normák összességének tiszteletben tartását biztosítják.

45 Ez az érv hatástalan. A felperes által hivatkozott, az áru földrajzi származására, annak jellegére és tulajdonságaira vonatkozó érvek ugyanis a tanúsító védjegyekhez kapcsolódnak. Nem szolgálhatnak annak alátámasztására, hogy a ciprusi fogyasztó nem úgy észleli a szóban forgó – egyéni védjegyekként védjegy-bejelentési kérelem tárgyát képező – megjelöléseket, mint amelyek az érintett áruk vonatkozásában leíró jellegűek.

46 Még annak feltételezése esetén is tehát, hogy bizonyos ciprusi fogyasztók több éve úgy észlelik a szóban forgó megjelöléseket, mint amelyek pontosan meghatározott jogi követelmények összességének tiszteletben tartását biztosító tanúsító védjegyek, ezen észlelés nem érinti a szóban forgó védjegyeknek a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett, e fogyasztók szempontjából, és különösen azon fogyasztók szempontjából fennálló leíró jellegét, akik nem hozzák azokat kapcsolatba a tanúsító védjeggyel.

47 Végül a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács által választott megközelítés annak megállapítását eredményezi, hogy valamennyi tanúsító védjegyet – annak jellege folytán – ki kell zárni az oltalomból. Álláspontja szerint valamely védjegy csak akkor nem lajstromozható közösségi védjegyként, ha nem több olyan hétköznap információnál, amely közvetlenül és kizárólagosan az áruk vagy szolgáltatások tulajdonságait jelöli. Példaként többek között a „100% marhahús” kifejezésre utal.

48 Ahogyan azt az OHIM jogosan hangsúlyozza, a felperes által előadott megközelítés nem fogadható el, mivel a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jelleg fogalmának megszorító meghatározásán alapul.

49 Rá kell mutatni, hogy azon kritériumok, amelyekre a felperes az álláspontját alapítja annak állítása érdekében, hogy a szóban forgó megjelölések a „100% marhahús” kifejezéstől eltérően jóval többek olyan hétköznapi információnál, amely közvetlenül és kizárólagosan az áruk vagy szolgáltatások tulajdonságait jelöli, a tanúsító védjegyek kritériumai, mely utóbbiak éppen hogy leíró jellegűek, mivel az áru földrajzi származásához, annak jellegéhez és tulajdonságaihoz kapcsolódnak.

50 Ennélfogva a második kifogást el kell utasítani.

A harmadik, a bejelentett védjegyek szabad használatához fűződő közérdek hiányára alapított kifogásról

51 A felperes azt állítja, hogy nem áll fenn olyan közérdekű cél, amely igazolja, hogy a bejelentett védjegyeknek rendelkezésre kell állnia annak érdekében, hogy azokat harmadik felek használhassák. Emlékeztet arra, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában felsorolt egyes kizáró okokat a mögöttük meghúzódó közérdek tükrében kell értelmezni. E tekintetben az 1999. május 4-i Windsurfing Chiemsee ítéletre (C-108/97 és C-109/97, EBHT, EU:C:1999:230, 29. és 30. pont) hivatkozik, amely álláspontja szerint egyértelműen kimondta, hogy a közérdek a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának sarokköve. Úgy véli tehát, hogy a fellebbezési tanácsnak vizsgálnia kellett volna, hogy ésszerűen feltételezhető-e, hogy harmadik felek a védjegyet a jövőben használni kívánják. Márpedig megjegyzi, hogy azon egyedüli ok, amiért a kereskedők a tanúsító védjegyek által előírt normák tiszteletben tartása nélkül használni kívánják a bejelentett védjegyeket, a vásárlóközönség megtévesztése. Nem áll fenn tehát ahhoz fűződő közérdek, hogy a kereskedők megtévesztő módon írhassák le áruikat. Ezzel szemben fokozott közérdek fűződik a tanúsító védjegyek oltalmához. Hozzáteszi, hogy a tanúsító védjegyek lajstromozása nem vezet visszaélésekhez, és nem segíti elő leíró jellegű védjegyek lajstromozását, mivel az utóbbiak nem rendelkeznek a tanúsító védjegyek „pecsétjével”, sem azok jóhírnevével.

52 Az OHIM vitatja ezeket az érveket.

53 Emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapját képező közérdekű cél fogalma megköveteli, hogy azokat a megjelöléseket vagy jelöléseket, amelyeket a forgalomban a védjegybejelentéssel érintett áruk vagy szolgáltatások jellemzőinek feltüntetésére használhatnak, bárki szabadon használhassa. E rendelkezés megakadályozza, hogy e megjelöléseket vagy jelöléseket egyetlen vállalkozás – védjegyként történő lajstromozás révén – lefoglalhassa (2003. október 23-i OHIM kontra Wrigley ítélet, C-191/01 P, EBHT, EU:C:2003:579, 31. pont; 2006. január 12-i Deutsche SiSi-Werke kontra OHIM ítélet, C-173/04 P, EBHT, EU:C:2006:20, 62. pont), valamint azt, hogy valamely vállalkozás egy leíró jellegű szó használatát a többi vállalkozás sérelmére kisajátíthassa, ideértve a versenytársait is, akiknek máskülönben csökkenne a saját termékeik leírására használható, rendelkezésükre álló szókincs terjedelme (2007. március 6-i Golf USA kontra OHIM [GOLF USA] ítélet, T-230/05, EU:T:2007:76, 32. pont; 2013. április 30-i ABC-One kontra OHIM [SLIM BELLY] ítélet, T-61/12, EU:T:2013:226, 18. pont).

54 Ezen összefüggésben a felperes egyrészről arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács köteles lett volna vizsgálni, hogy fűződik-e közérdek ahhoz, hogy a bejelentett védjegyek rendelkezésre álljanak annak érdekében, hogy azokat harmadik felek használhassák, amit nem tett meg. Azt állítja másrészről, hogy a jelen ügyben e kérdésre az a válasz, hogy nem áll fenn ahhoz fűződő közérdek, hogy a bejelentett védjegyek rendelkezésre álljanak. Ezeknek az érveknek nem lehet helyt adni.

55 A fenti 53. pontban idézett ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy az ahhoz fűződő általános érdek vagy közérdek, hogy a leíró jellegű védjegyek rendelkezésre álljanak annak érdekében, hogy azokat harmadik felek használhassák, bizonyított és vélelmezett. Ebből következik, hogy amennyiben a bejelentett védjegy leíró jellegű, elegendő, ha a fellebbezési tanács megállapítja ezen leíró jelleget, és nem kell megvizsgálnia, hogy leíró jellege ellenére ténylegesen fennáll-e az ahhoz fűződő közérdek, hogy a bejelentett védjegy rendelkezésre álljon annak érdekében, hogy azt harmadik felek használhassák. Ily módon a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazása céljából kizárólag azt kell a szóban forgó szóbeli megjelölés jelentése alapján megvizsgálni, hogy az érintett vásárlóközönség szempontjából kellően közvetlen és konkrét kapcsolat áll-e fenn a megjelölés és azon áru- és szolgáltatáskategóriák között, amelyek vonatkozásában a lajstromozást kérték (2003. december 3-i Audi kontra OHIM [TDI] ítélet, T-16/02, EBHT, EU:T:2003:327 29. pont; 2007. október 23-i BORCO-Marken-Import Matthiesen kontra OHIM [Caipi] ítélet, T-405/04, EU:T:2007:315, 44. pont). Ezen összefüggésben szintén hasznos emlékeztetni arra, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontja alkalmazásának nem feltétele, hogy a rendelkezésre állás követelményének konkrét, tényleges vagy komoly indoka legyen (lásd ebben az értelemben: 2002. február 27-i Streamserve kontra OHIM [STREAMSERVE] ítélet, T-106/00, EBHT, EU:T:2002:43, 39. pont; 2010. február 9-i PromoCell bioscience alive kontra OHIM [SupplementPack] ítélet, T-113/09, EU:T:2010:34, 27. pont; 2010. július 8-i Trautwein kontra OHIM [Ló ábrázolása] ítélet, T-386/08, EU:T:2010:296, 45. pont).

56 A jelen ügyben, ahogyan a fenti 18–29. pontban is megállapításra került, a bejelentett védjegyek és a védjegyek árujegyzékében szereplő áruk tulajdonságai közötti közvetlen és konkrét kapcsolat fennállását a megtámadott határozatok kellőképpen alátámasztották.

57 Egyébiránt a felperes feleslegesen hivatkozik arra, hogy a bejelentett védjegyek rendelkezésre állását igazoló közérdekű cél fennállásának elismerése ahhoz vezet, hogy lehetővé válik a kereskedők számára, hogy azokat a tanúsító védjegyek számára előírt normák tiszteletben tartása nélkül használják, és így megtévesszék a vásárlóközönséget.

58 Ahogyan ugyanis az OHIM jogosan megjegyzi, a bejelentett védjegy jövőbeli használatával vagy az abból eredő esetleges veszélyekkel kapcsolatos megfontolások nem relevánsak az említett védjegyek megkülönböztető képessége fennállásának értékelése szempontjából.

59 Végül az a körülmény, hogy az európai joggal foglalkozó intézetek a tanúsító védjegyek szükséges oltalma mellett foglaltak állást, nincs hatással a jelen ügy megoldására. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a fellebbezési tanácsok határozatainak jogszerűségét kizárólag az uniós bíróság által értelmezett 207/2009 rendelet alapján kell értékelni (2005. szeptember 15-i BioID kontra OHIM ítélet, C-37/03 P, EBHT, EU:C:2005:547, 47. pont; Deutsche SiSi-Werke kontra OHIM ítélet, fenti 53. pont, EU:C:2006:20, 48. pont; PAPERLAB-ítélet, fenti 14. pont, EU:T:2005:247, 39. pont). Márpedig a közösségi védjegyre vonatkozó, létező szabályozás nem rendelkezik kifejezetten a tanúsító védjegyek lajstromozásának lehetőségéről.

60 Az előzőekre tekintettel a harmadik kifogást is el kell utasítani.

A negyedik, a tanúsító védjegyek közösségi védjegyként való lajstromozására alapított kifogásról

61 A felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács nem járt el következetesen annak elfogadásával, hogy rendes közösségi védjegyként lajstromozzanak olyan tanúsító védjegyeket, mint a FREEDOM FOOD, az ENERGY STAR, a FAIRTRADE vagy az UNDERWRITERS LABORATORIES. Lényegében azt rója fel neki, hogy nem fejtette ki, hogy a bejelentett védjegyekkel szemben milyen okból hivatkoztak azon feltétlen kizáró okra, amelyet a fent említett védjegyekkel szemben nem hoztak fel.

62 Az OHIM vitatja ezeket az érveket.

63 Az OHIM korábbi határozatait illetően elegendő emlékeztetni arra, hogy még ha a valamely korábbi határozatban szereplő ténybeli vagy jogi érvek a 207/2009 rendelet valamely rendelkezésének megsértésére alapított jogalapot alátámasztó érvként szolgálhatnak is, a fellebbezési tanácsoknak a megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozására vonatkozó, e rendelet alapján meghozandó határozata akkor sem mérlegelési jogkörben, hanem kötött hatáskörben hozott határozat. Következésképpen a fellebbezési tanácsok határozatainak jogszerűségét kizárólag ennek, az uniós bíróság által értelmezett rendeletnek, és nem a fellebbezési tanácsok korábbi gyakorlatának az alapján kell értékelni (BioID kontra OHIM ítélet, fenti 59. pont, EU:C:2005:547, 47. pont; Deutsche SiSi-Werke kontra OHIM ítélet, fenti 53. pont, EU:C:2006:20, 48. pont; PAPERLAB-ítélet, fenti 14. pont, EU:T:2005:247, 39. pont). Erre tekintettel természetesen semmi nem zárja ki, hogy az uniós bíróság egy vagy több érvet átvegyen az OHIM határozathozatali gyakorlatából következő érvek közül.

64 Kétféle eset áll fenn ugyanis. Amennyiben egy korábbi ügyben a fellebbezési tanács egy megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozhatóságát elismerve helyesen alkalmazta a 207/2009 rendelet vonatkozó rendelkezéseit, és egy későbbi, a korábbihoz hasonló ügyben a fellebbezési tanács a korábbival ellentétes határozatot hozott, az uniós bíróságnak hatályon kívül kell helyeznie ezen utóbbi határozatot a 207/2009 rendelet vonatkozó rendelkezéseinek megsértése miatt. Ezen első esetben a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére alapított jogalap tehát hatástalan (STREAMSERVE-ítélet, fenti 55. pont, EU:T:2002:43, 67. pont).

65 Ugyanakkor, ha egy korábbi ügyben a fellebbezési tanács egy megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozhatóságának elismerése során tévesen alkalmazta a jogot, és egy későbbi, a korábbival összehasonlítható ügyben a fellebbezési tanács a korábbival ellentétes határozatot hozott, az ezen utóbbi határozat hatályon kívül helyezése iránti kereset alátámasztására nem lehet az első határozatra eredményesen hivatkozni. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából ugyanis az következik, hogy az egyenlő bánásmód elvére kizárólag a jogszerűség betartásának keretén belül lehet hivatkozni (1972. július 13-i Besnard és társai kontra Bizottság ítélet, 55/71–76/71, 86/71, 87/71 és 95/71, EBHT, EU:C:1972:66, 39. pont; 1993. szeptember 28-i Magdalena Fernández kontra Bizottság ítélet, T-90/92, EBHT, EU:T:1993:78, 38. pont), és hogy senki nem hivatkozhat valamely harmadik személy javára elkövetett jogellenes cselekményre előnyök szerzése végett (1984. október 9-i Witte kontra Parlament ítélet,

188/83, EBHT, EU:C:1984:309, 15. pont). Következésképpen ezen második esetben a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértéséből eredő jogalap ugyancsak hatástalan (STREAMSERVE-ítélet, fenti 55. pont, EU:T:2002:43, 67. pont).

66 Márpedig ahogyan a 7. cikk (1) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított jelen jogalap elemzéséből és különösen a fenti 13–29. pontból kitűnik, a fellebbezési tanács jogosan állapította meg, hogy a bejelentett védjegyek nem lajstromozhatók, mivel az érintett áruk tekintetében leíró jellegűek.

67 Következésképpen a negyedik kifogást el kell utasítani.

Az ötödik, a nemzeti védjegyek oltalmának megsértésére alapított kifogásról

68 A felperes szerint a fellebbezési tanács határozatai azzal a hatással járnak, hogy meggyengítik a nemzeti védjegyek oltalmát. E tekintetben hangsúlyozza, hogy a nemzeti védjegyekre, a tanúsító védjegyeket is beleértve, a közösségi védjegyekre vonatkozó eljárások keretében hivatkozni lehet. A megtámadott határozatoknak az a hatása, hogy egyáltalán nem biztosítanak e védjegyeknek megkülönböztető képességet, és ezért egyáltalán nem biztosítanak számukra oltalmat a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja alapján. Ezen összefüggésben a fenti 27. pontban hivatkozott Formula One Licensing kontra OHIM ítéletre (EU:C:2012:314, 42–47. pont) utal, amelyben a Bíróság megállapította, hogy ahhoz, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértése elkerülhető legyen, a közösségi védjegybejelentéssel szembeni felszólalás alátámasztásaként hivatkozott nemzeti védjegy bizonyos fokú megkülönböztető képességét el kell ismerni.

69 Ahogyan azt az OHIM megjegyzi, meg kell állapítani, hogy a felperes érvei teljesen irrelevánsak. A fellebbezési tanács érvelése ugyanis a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja értelmében vett feltétlen kizáró okok vizsgálatára irányuló eljárás keretébe, nem pedig ellenérdekű fél részvételével zajló eljárás keretébe illeszkedik.

70 Az a körülmény, hogy a fellebbezési tanács valamely feltétlen kizáró ok fennállása miatt megtagadta a bejelentett védjegyek közösségi védjegyként történő lajstromozását, nem jelenti azt, hogy az OHIM ezen fóruma egyáltalán nem ismeri el ugyanezen megjelölések megkülönböztető képességét abban az esetben, ha azokat korábban nemzeti védjegyként lajstromozták, és felszólalási eljárás keretében hivatkoztak rájuk. E tekintetben a fenti 27. pontban hivatkozott Formula One Licensing kontra OHIM ítélet (EU:C:2012:314) ellenérdekű fél részvételével zajló eljárásra vonatkozik, és ezért a jelen ügyben teljesen irreleváns.

71 Ahogyan az OHIM hangsúlyozza, a felperes nem bizonyította, hogy a fellebbezési tanács a feltétlen kizáró ok megállapítására irányuló eljárás keretében olyan értékelési szempontokat alkalmazott, amelyek sérthetik a nemzeti tanúsító védjegyek oltalmát.

72 Következésképpen az ötödik kifogást el kell utasítani.

73 A fentiek összességéből következik, hogy a felperesnek a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésével kapcsolatos érvelését – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

74 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalappal kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy – mint az a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdéséből is következik – egy megjelölés már abban az esetben sem lajstromozható közösségi védjegyként, ha a felsorolt kizáró okok közül csak egy is fennáll (lásd: WEISSE SEITEN ítélet, fenti 16. pont, EU:T:2006:87, 110. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 Következésképpen, mivel a 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésével kapcsolatos felperesi érvelés vizsgálatából kiderül, hogy a fellebbezési tanács jogosan állapította meg, hogy a bejelentett védjegyek az érintett áruk vonatkozásában leíró jellegűek, és hogy ezen egyedüli ok elegendő a bejelentett védjegyek lajstromozása elutasításának igazolására, nem szükséges minden esetben megvizsgálni a 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontja megsértésének kérdését, amely vonatkozásában ráadásul a felperes nem fejtett ki konkrét érveket.

76 A fenti megfontolásokra tekintettel a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

77 Az eljárási szabályzat 134 cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell az utóbbi részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Ciprusi Köztársaság viseli a saját költségein felül a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) részéről felmerült költségeket is.

Prek Labucka Kreuschitz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. október 7-i nyilvános ülésen.

Aláírások